

Tale om min Kandidatur. Og da det ſaa kom frem, at der var nogen Udſigt til, at jeg kunde blive valgt, blev der ſat en fuldstændig ſyſtematiſk Krig i Gang imod mig; jeg ſtulde ſættes ud ſom Væge alle Begne, fra Hoptaler, Kommuner, Sygekæſer o. ſ. v. Udſtillige Steder lykkes det, og adſtillige Steder lykkes det ikke. Jeg maa maatte tillade mig at fremføre et lille Ekſempel for det høje Ting, ſom maatte bedre end noget viſer, til hvilken Højde Agitationen er bleven drevet, og ſom i alt Fald har gjort et viſt Indtryk paa mig. Jeg har en lille Dreng hjemme, ſom er 5 Aar gammel, en særdeles raſt og uforknigt Dreng. Da vi en Dag ſpadsereede paa Gaden, møde vi Formanden for de konſervative Klubber, Overlærer Hans Naſmuſſen. Saa ſiger Drengen til mig: „Hør, Fa'er, lad os nu løbe ind i en Port, for det er Kaptajn Madsen, der kommer, og ſaa ſaa vi Plø!“ Naar det gaar ſaa vidt, at en fem Aars Dreng har faaet den Opfattelse, at det er farligt at høre til Oppoſitionen i Sakſøbting, ſaa tror jeg dog, Højden er naaet (Munterhed). Ja, det høje Ting ler, men paa mig gjorde det meget Indtryk, og jeg kunde inderligere være tilbøjelig til at græde derover. Under diſſe Omſtændigheder, da der var ſaa meget Valgtryk, vil det høje Ting kunne forſtaa, at det levende maatte intereſſere mig at høre Roſendahl referere, at et af Folketingets Medlemmer ſtulde have ladet en Ytring falde om, at Kaptajn Madsen til ham havde ſmaaet paa, at han havde nogen Lod og Del dert, thi det gaar jo ſaaledes med Valgtryk, at det i Reglen er meget vanffeligt at ramme rette vedkommende. Naar en Gods-ejer paa Dolland eller andre Steder afſtediger en af ſine Arbejdere, er han lige ſaa klog ſom andre Menneſker og ſiger ikke: Det er, fordi Du har ſemt ſaadan og ſaadan, men han ſiger: Vi har ikke Brug for ſaa mange Folk mere, derfor maa Du gaa. Da jeg derfor ſit en beſtemt Perſon opgiver, ſom jeg antog, at jeg kunde holde mig til, greb jeg ſelvſølgelig med en vis Intereſſe og Begærſelighed diſſe Ytringer. Jeg bad ſaa Sagsfører Roſendahl ſkrive til vedkommende Folketingsmand, det ærede Medlem fra Grø, om at give os det ſkriftligt. Det er jo ogsaa refereret her, at der har været Strid om Ytringerne, men jeg ſtal dog ikke opholde mig nærmere derved, tilmed da den ærede Ordſfører fremhævede, at Roſendahl, at jeg, at bemeldte Landſtingsmand, at ſelve Kaptajn Madsen — det glemte, ſaa vidt jeg ved, den ærede Ordſfører at fremhæve — vare vidende om denne Seddel og ſidſtnevnte har erklæret, at Sedlen indeholdt utvivſomme Truſler

mod Rørdams Vælgere. Det forekommer mig derfor, at der foreligger ſaa mange Vidneſbyrd, at man ikke behøver at diſputere videre om, hvad Sedlen har indeholdt, derpaa lægger jeg heller ingen Vægt, men hvad der er Hovedſagen, er, at Sedlen aldrig har været udgivet for et Brev fra Kaptajn Madsen. Nu ſiger vel det ærede Mindretal, at dette er noget uvæſentligt, men det forekommer mig dog at være en højt mærkbar juridisk Opfattelse, hvor-efter det er uvæſentligt, om man ſigter en Mand for at have ſkrevet falſk eller blot have taget fejl af Folks Ytring. Muligviſ har Kaptajn Madsen haft ſamme Opfattelse af, at det var en uvæſentlig Fejltagelse, da han indgav ſin Klage — det haaber jeg til Held for Kaptajn Madsen — men jeg tror ikke, at det høje Ting er af den Mening, at det er en uvæſentlig Fejltagelse.

Jeg ſtal nu komme en lille Smule ind paa den Underſøgelse, der har været anſtillet i Anledning af Valget. Der var ſtraks en Ting, ſom slog mig, og ſom forekommer mig at være uhyre mærkbar. Jeg synes, at det ſimpleſte vilde have været, om Kaptajn Madsen ſtraks var bleven forhørt og af Dommeren bleven ſpurgt: Har De talt med vedkommende Folketingsmand, og har De ſagt ſaadan og ſaadan til ham? Nu har jeg været i Forhør tre, fire Gange, Sagsfører Roſendahl utallige Gange og det ærede Medlem fra Grø Mæſer af Gange, men Kaptajn Madsen har ikke en eneſte Gang været i Forhør. Det er mærkbar. Der er derimod ført en Korreſpondance mellem ham og Dommeren, et eneſte Brev, ſaa vidt jeg ved, og det ſtal jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæſe. Det lyder ſaaledes:

„Hr. Borgmeſter Sørenſen.

København.

I Anledning af Deres ærede Forſpørgſel om, hvorvidt jeg, da jeg ſaa det myſtiſke Brev, kendte Haandſkriften ſom Folketingsmand Jørgen Frederikſens, eller om jeg er ſikker paa, at det ikke er hans Haandſkrift, ſtal jeg udtale følgende:

- 1) Jeg kendte ikke ved Læsningen Haandſkriften ſom Folketingsmand Jørgen Frederikſens, og det ſaldt mig ikke et Sekund ind, at det kunde være hans.
- 2) Jeg har af og til i Aftagsdagen ſet Folketingsmand Jørgen F.'s Haandſkrift, ligeſom jeg i det mindſte een Gang har faaet Brev fra ham, men jeg kender den ikke ſaa nøje, og jeg læſte det myſtiſke Brev for ſlygtigt til, at jeg med Sikkerhed tør paafaa, at det ikke var hans.